

ΤΡΕΙΣ

Προχίτες πρωτόγνωισα — τὸ θυμᾶμαι ! —
τὸ πὼς δὲν εἴμαστε οἱ δυό μας πιά,
μόλις σωπάσαμε νὰ μιλάμε
στὸ γυρισμό, στὴν κακοτοπιά,

κι' ἀκούστηκε τὸ περπάτημά μας
στὶς ἡχερὲς πέτρες, — σιενὸ
κι' ἄρρηθμο καὶ σὰν ξένο προᾶμμα —
σκληρὸ ἀπὸ εὐθύνη καὶ μακρονό . . .

Εἶναι τὸ χνῶτο, ἡ συνομιλία,
τῶν δυωνῶν ἢ περπατησιά.
Οἱ τρεῖς — δὲ μοιάζει πιά οὐδὲ φιλία —
τοῦ ἄλλοτε ἡχὼ εἶναι κ' ἡ μοναξιά.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Σ' ΑΓΑΠΩ

Γαλάζιο φῶς στή σκοτεινιά τοῦ νοῦ μου ! Ἀνατριχίλα
στὸ σῶμα ξαρινή.

Ἔνα γλυκὸ κελιάδισμα σὰν μέσα ἀπὸ τὰ φύλλα
μάγου ἀηδοιοῦ φωνή.

Μὴν εἶνε ἕνα παράξενο κ' ἐφήμερο καπρίτσιο,
μιὰ λάγνα ἐπιθυμιά,
μιὰ περιέργεια ἀλλόκοτη, συνειδησιμένο βίτσιο
καθὼς γιὰ καθεμιά ;

Τί νάεινε αὐτὸ πὸν ἀθέλητα μερόνυχτα κοντά σου
μὲ πῆσμα μὲ τραβᾶ,
ὅπου μὲ κάνει ἐκστατικὸς μπροστὰ στὴν ὁμορφιά σου
νὰ στέκουναι βουβά ;

Τί νάεινε ; Κάτι ἐπίμονα κλωθογυρίζει ἐντός μου
καὶ κάνω νὰ στὸ πῶ
μὰ μετριοιώνω καὶ σιωπῶ καὶ φεύγω — μοναχός μου
μιλώντας : « Σ' ἀγαπῶ . . . »

ΣΑΝ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ...

Σάν καβαλλάρης τοῦ παραμυθιοῦ μιὰ τρίχα καίω
— μιὰ τρίχα ἀπ' τὰ μαλλάκια σου πώχω γιὰ φυλαχτό —
κι' εὐθὺς πρόβαλε τ' ἄλογο τὸ κάτασπρο κι' ὠραῖο
κι' ἀπάνω ἐσύ, πεντάμορφη, μὲ γέλοιο ὄνειρευτό.

Σὲ σφίγκω στὴν ἀγκάλη μου καὶ τρέχουμε. Περνάμε
δάση μὲ ἀνθούς πρωτόφαντους καὶ μαγικά πουλιὰ
ποὺ μὲ φωνίτσα ἀνθρώπινη μᾶς χαιρετᾶν. Καὶ πᾶμε
στὴ βέργινη, ποὺ σοῦπλεξα πλάϊ στὴν πηγὴ, φωλιά. —

Ἀνθοβολιές, πουλιῶν λαλιές, φεγγοβολιές, ποὺ χύνουν
χιλιάδες ἄστρα — «Ἀγάπη μου» — σβυσμένη μουρμουρᾶς.
Ξάφνου, ἀπ' τὸν ὕπνο μου ξυπνῶ καὶ τὰ ὄνειρά μου σβύ-
[γουν...

— Μὰ μένει μου τὸ φυλαχτό. Μιὰ ὑπόσχεση χαρᾶς...

ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Ὅταν τὸ φῶς ἀποτραβιέται
κ' ἡ πόλη ντύνεται σιὰ μαῦρα,
οἱ σκιές μας ἔξαφν' ἀρχινᾶνε
τρεμάμενες, βουβές στοὺς τοίχους,
μεγαλωμένες νὰ κινᾶνε.
Τότε στὴν ἡσυχία ποὺ μᾶς τριγυρίζει
κι ἀπαίσια ὄλο τὸ σπῆτι μας γιερμίζει,
μὰν ἔκφραση παίρνουν παράξενη οἱ μορφές μας.
Καὶ δίχως νὰ τὸ θέμε, κάτι τὸ ἀσύλληπτο
μέσα στὴ ρέμβη καὶ μὲς στὴ σιωπὴ,
σὰν κάτι φευγαλέο, κάτι τὸ ἀνέκφραστο
ἀναζητᾶνε φοβισμένες οἱ ψυχές μας
κι ὁ λογισμὸς γυρεύει μάταια νὰ ξεκουραστεῖ.

ΤΑΣΟΣ ΧΛΩΡΗΣ